

ПАТРИАРХ ЕВТИМИЙ И АГИОГРАФСКАТА ТРАДИЦИЯ В СРЕДНОВЕКОВНАТА ЛИТЕРАТУРА

(650 години от рождението му)

Климентина Иванова

Всички изследователи на т. нар. „високи“ жанрове в старобългарската литература отбелязват, че агиографията и ораторската проза като жанрови явления не само се оказват изключително продуктивни, но са особено типични за средновековния тип художествено мислене. В тяхната структура се отразяват всички промени на естетическия вкус, а в съдържанието им се откриват ценни извори за историята на нашия народ.

Като правило в центъра на интересите към агиографията стоят житийно-пагениричните творби на Евтимий Търновски. Те се изучават в най-различни аспекти — от строго езиковедски до теоретико-литературни.¹ Въз основа на направените досега проучвания биха могли да се обобщат някои изводи за литературното дело на Евтимий, а също така да се поставят въпроси, които са разглеждани по-бегло или са засягани само периферно.

Интересуващите ни въпроси по същество се отнасят към един проблем — какво е мястото на Евтимий като творец на агиографски произведения в историята на агиографския жанр. Какво ново внася той в житийната традиция и с какво се откроява сред съвременниците си така, че да заслужи онази оценка, която му дават неговите следовници: „По-добре слънцето да беше угаснало, отколкото да замлъкне Евтимиевият език.“

Всеизвестно е, че всеки творец отразява своята епоха или по-точно — нещо от духа на своята епоха. Това „нещо“ може да бъде по-цялостно или тясно, да се докосва до същността или да „сече“ перифериите, да маркира затихващи, кулминиращи или едва начеващи процеси. Ако трябва да характеризираме най-общо отношението на Евтимий към времето, което го вмести хронологически, то той може да бъде определен като личност — аналог на своето време. Мястото на неговото дело в културното развитие е адекватно на мястото, което XIV в. заема в историята на Югоизточна Европа. Това последно в многовековната византийска цивилизация столетие обобщава нейните най-типични черти. Обществени и духовни явления, които са ни познати от началния период на византизма и са по-

¹ К. Радченко. Религиозно и литературно движение в България в епоха перед турецкото завоевание. Киев, 1898; П. А. Сырку. К истории исправлений книг в Болгарии, вып. I, СПб., 1898; Хр. Попов. Евтимий, последен български патриарх (1375—1394). Пловдив, 1901; В. Сл. Киселков. Патриарх Евтимий. С., 1938; E. Turdeanu. La littérature bulgare du XIVe siècle et sa diffusion dans les pays Roumains (—Travaux publiés par l'institut d'Etudes slaves, XXII). Paris, 1947; История на българската литература. Т. I. С., 1962, с. 285—306 и статиите в сб. Търновска книжовна школа. 1371—1971. С., 1974.

лучили в различна степен развитие през отделни исторически моменти, през XIV в. се възбуждат с изключителна интензивност. Преди да изчезне като географско понятие, Византия подготвя свое, невестествено наследство, довежда до край специфичните форми, в които се отличава византийското художествено мислене, сключва кръга на културното си развитие, като се връща към първоизвора.¹ И, както показват редица изследвания в последните години, в модела на византийската духовност от XIV в. се наблюдават процеси, свидетелстващи за подготвящо се (но не настъпило!) изменение в светоусещането на средновековния човек.² На мисловно и психологическо ниво тези процеси се изразяват в хипертрофия на собствено византийските черти в този модел — на първо място в подчертаното индивидуално начало на „богопознанието“, в теологически и философски обосноваването на взаимопроникване на човешкото и божественото, в мистически обусловеното апофатическо богословие.

Казаното тук засяга не само Византия. То се отнася и до страните в нейната сфера на влияние, особено България, която от включването ѝ в християнската цивилизация играе роля на културен посредник между византизизма и славяните. И наистина в духовния живот на всички балкански народи през XIV в. водещо място заема монашеството — типично средновековна институция, а „идейното течение на века“ — исихазмът³ е преди всичко едно възбуждане на най-крайната, най-специфично източната практика на православие. Тази практика от самото начало съществува (повече или по-малко изолирана в отделни региони и през отделни периоди), но никога преди това не е била господстващо направление, свързано с държавната власт, нито е влияло върху цялостния обществен живот и върху облика на културата.

При тази обстановка Евтимий Търновски се оказва — с личното си и обществено битие — в самия център на напрегнатия духовен живот. Той е монах и исихаст и именно като такъв проявява изключителна политическа активност; подобно на византийските си съидейници той е овладял от патоса на църковно устройство и на борбата за вътрешно единство на православната църква.⁴ Цялата творческа дейност на Евтимий Търновски носи обобщаващ характер на епохата и в това отношение неговата фигура се откроява сред съвременниците

¹ Терминът „развитие“, приложен към византийската култура, трябва да се възприема съвсем условно. Както отбелязва С. С. Аверинцев, „ако разглеждаме цялото византийско хилядолетие като една велика епоха в историята на културата, ние ще бъдем поразени от пълното отсъствие на нещо подобно на плавна траектория, движеща се от зараждането на стила към неговия разцвет, а след това към упадък“. По дълбоките и верни наблюдения на същия автор „най-обобщаващите, най-класическите парадигми на „византизизма“ са били дадени на Византия още преди окончателното ѝ формиране.“ — С. С. Аверинцев. Западно-восточный генезис литературных канонов византийского средневековья. — Сб.: Типология и взаимосвязи средневековых литератур Востока и Запада. М., 1974, с. 152 — 191.

² Преди две десетилетия върху тези процеси обърна специално внимание Д. С. Лихачов, който въведе термина „източноевропейско предвъзбуждане“, за да обясни същността на т. нар. „второ южнославянско влияние“ и исихазма — негов идеен източник. Срв.: Некоторые задачи изучения второго южнославянского влияния в России; Человек в литературе древней Руси. Москва — Ленинград, 1958; Предвозрождение на Руси в конце XIV — первой половине XV века. — Сб.: Литература эпохи Возрождения и проблемы всемирной литературы. М., 1967, с. 136—182, и в други трудове от същия автор.

³ Това е същността на учението, изложено от теоретика на исихазма Григорий Палама (за божествената същност и божествените енергии), предизвикало ожесточени спорове и в крайна сметка възприето в православната догматика. Подробно за Григорий Палама с изчерпателна библиография за неговото дело и за исихазма вж. у S. M e g e n d o r f f. Introduction à l'étude de Gregoire Palamas, Paris, 1959.

⁴ В своята студия „Исихазм и общественная мысль в Восточной Европе в XIV в.“ Г. М. Прохоров особено набляга на общественно-политическата дейност на исихастите и дори отива до крайност, като разделя исихазма на два периода — „келен“ и „теоретически“ (политически). — Труды Отдела древнерусской литературы, т. XXIII, 1968, с. 86—108.

му. Книжовната реформа на търновския патриарх е една равностетка в развитието на литературния език — опит да се създаде строго подчинен на определени норми, единен, рязко обособен от говоримия език на писмеността.

На второ място Евтимий изпробва талантиливото си перо в най-типично средновековните жанрове — агиографията и химографията, като изгражда блестящи образци на класическия византийски канон, модифициран в духа на съвременния исихастки „абстрактен психологизъм“,¹ и същевременно им придава съответна литературна форма, поставя началото на един нов стил, отговарящ на естетизиращите тенденции на съвременната му култура; стил — блестящ и риторичен, експресивен и свръхнаситен със сложна словесна орнаментация.

В произведенията на Евтимий посочените жанрове достигат не само кулминацията, но и края на литературното си развитие, получават строго регламентиран и завършен вид, който се спазва през следващите векове като стилев норматив. И в това отношение творчеството му има същия обобщаващ, завършващ (в смисъл на овладян предел, съвършенство) характер.

Но при цялата дълбока зависимост на Евтимий Търновски от византийската култура той остава органически свързан с историческата съдба на българския народ. В това отношение писателските му позиции са твърдо установени, а литературните му произведения, както ще видим, сочат приемственост от по-друг тип — не жанрова, а преди всичко тематична. Те отразяват събития и настроения, свързани с укрепването на българската държава, с издигането на Търново като забележителен културен център, прославят български светини и български владетели. Тяхната зависимост от литературата на XIII в. е очевидна; в Евтимиевите творби към влиянието на традицията се прибавя и отражението на присъщата за епохата на Шишмановци патриотична патетика и интерес към историческото минало на България.

Нека след тези общи съждения да проследим по-конкретно литературния път на Евтимий Търновски, и то само в едно направление — в създаването на житийно-панегиричните му творби.

От оскъдните данни, които биографът на Евтимий Григорий Цамблак дава за младостта на своя учител, се вижда, че оформянето му като творческа личност се извършва под непосредственото влияние на Теодосий Търновски в Келифаревския манастир. Това, което ни е известно за ролята на Келифарево като книжовно средище,² ни дава основание да приемем, че едновременно с личния мистичен опит и монашеската практика Евтимий натрупва солидни богословски знания, а най-вече овладява не само говоримия, но и книжовния гръцки език. Григорий Цамблак не съобщава нищо за мястото му в книжовната школа на Теодосий, но без съмнение за едно десетилетие монашеска практика литературните интереси на Евтимий приемат по-конкретни очертания. През „келифаревския период“ бъдещият писател установява естетическите си позиции и възприема исихастката теория на творчеството.³ В частност той осъзнава силата на словес-

¹ И този термин принадлежи на Д. С. Лихачов, срв. цитираните вече трудове.

² П. Сырку. К истории исправления книг в Болгарии в XIV веке. Т. I, вып. I. Время и жизнь патриарха Евтимия, с. 240—247. (Според Сырку в богослужебната и църковна практика на Келифарево българският и гръцкият език имали еднаква употреба); К. Радченко. Религиозное и литературное движение в Болгарии, с. 169—232; В. Киселков. Св. Теодосий Търновски. София, 1926.

³ Творческият акт като проява на причастност към трансцендентно божественото е подчертаван в различна степен от византийските мислители, обаче в теологическата система на Палама тази способност на човека е поставена над природата на ангелите: „Тъй като почти нищо от това, което бог е създал, не загива, но като се смесва едно с друго, то придобива у нас друга форма. Така например невидимото слово на ума не само се съединява по въздуха с органа на слуха, но се написва и се вижда с тялото и чрез тялото; и с това бог е дарил единствено хората. . . Нищо подобно никога не е свойствено на ангелите (P9, т. 150, col. 1165).

ното изкуство като своеобразен „трансформатор“, настройващ и възвеждащ душите към божествената красота. В Келифарево, където възвеждането на Ерусалимския устав налага промени в състава на богослужебните книги, на панегириците и на агиографските сборници, Евтимий започва „голямо дело“ на своя живот — преводаческата и редакторската си дейност. Като се има пред вид рязкото увеличение на житийни преписи в търновските монашески сборници от средата на века, трябва да се предполага, че Евтимий е познавал голямо число агиографски произведения и е преценявал критично съществуващите преводни и оригинални творби. Ако Теодосий Търновски заедно с гръцкия текст на Синаитовите „Главизни“ е превел и Житието на Григорий Синаит от Калист¹ (в полза на подобно предположение говорят и някои особености на славянския текст²), то младият му ученик е имал възможност да се запознае както с един образец на агиографско произведение, създадено в духа и според литературните изисквания на исихазма, така и с техниката на превода в процеса на самото му извършване. Обаче пълна представа за византийската агиографска литература в целия блясък на нейното многовековно развитие Евтимий получава в манастирските библиотеки на Атон и Цариград, където има достъп до класически образци на житийно-панегиричния жанр.

Не по-малко важен момент в агиографското „възпитание“ на Евтимий е досегът му с Метафрастовите кодекси — с четиминейните сборници, съдържащи жития, написани или редактирани от Симеон Метафраст. През XIV в. преписи от тях влизат в състава на всяко по-голямо манастирско или църковно книгохранилище.

Най-сетне Евтимий общува активно със своите византийски съидейници и познава творчеството на Григорий Палама, Филотей и Калист. Към патриарх Калист той, като ученик на Теодосий Търновски, храни особена почит.

Отдавна е изказано мнение, че славянският превод на Житието на Теодосий Търновски е дело на Евтимий.³ Ако приемем за вероятно това предположение (впрочем без сигурни доказателства), ще трябва да признаем, че още в Цариград Евтимий прави завоевания в областта на преводаческото изкуство — славянският текст се отличава с висока художественост (липсата на гръцкия оригинал не ни позволява да прибавим — и прецизност, въпреки подчертано грецизирания синтаксис и някои особености на лексиката). Сравнението между превода на Синаитовото житие и Житието на Теодосий Търновски показват маниера на една и съща школа, но нямаме никакви основания да ги отнесем към едно и също „лице“ (т. е. да предположим, че Евтимий е взел участие и в превода на Синаитовото житие).⁴

¹ Издадено от И. В. Помяловски „Житие Григория Синаита“. Записки истор.-филол. фак. импер. Петербургского университета. Ч. 35. СПб., 1894; Славянският текст е издаден от П. Сирку: П. А. Сырку. Житие Григория Синаита, составленное константинопольским патриархом Калистом. Памятники древней письменности и искусства. СХХII. СПб., 1909.

² За превода на Главы зѣло полезныя вж. В. Киселков. Св. Теодосий Търновски. С., 1926, с. 33; П. Динев. Стара българска литература, ч. II. С., 1953.

³ Срв.: К. Радченко. Религиозное и литературное движение. . . , с. 322; Хр. Попов. Евтимий последен търновски и трапезицки патриарх. Пловдив, 1901, с. 42: „Даже и ученикът му, патр. Евтимий, не можал да направи повече за увековечаване на паметта му освен да преведе житието му на български език“; „Теодосиевото житие е преведено от гръцки, както се мисли от п. Евтимий, когато живял в Пера“ (там, с. 174); В. Киселков. Св. Теодосий Търновски, с. 51—53; Житието на Теодосий Търновски като исторически паметник. С., 1926, с. LI; също и в: Проуки и очерти по старобългарска литература. С., 1956, с. 152. Славянският превод на житието е издаден от О. Боянски в Чтения Имп. Обществ. истории и древностей российских, кн. I, 1860, и от В. Н. Златарски в СбНУ, XX, 1904, с. 1—41.

⁴ Кл. Иванова. Някои моменти на българо-византийските литературни връзки през XIV в. (Исихазъм и неговото проникване в България). — Сб. Старобългарска литература. I. С., 1971, с. 223—226.

Встъпил вече един път в тесен контакт със съвременната агиография и с агиографската традиция, Евтимий я усвоява на най-високо равнище, усвоява я активно. Дългият период, който предшества създаването на оригиналните му агиографски съчинения, в същност е период на творчество в областта на този жанр. Защото няма никакво съмнение, че Евтимий превежда агиографски творби, и то не случайно и спорадично, а като цели устойчиви състави, предназначени за богослужебна употреба наред с проповеди и слова, с които те са стилово близки.¹ Със сигурност може да се твърди, че Евтимий Търновски оформя първо стила и езиковата страна на своите произведения, преди още да е пристъпил към тяхното написване. Съгласно неговите идейни концепции преводите и редактирането на текста са творчески акт, който стои наравно със създаването на собствени произведения. Затова той пристъпва към преводите като равноправен съавтор, чиято цел е да запази при „приложението“ дълбоко съкровена сила на словото, да постигне не само смисъла, но да съхрани цялата многопластовост на образа, благозвучието на синтактичната и фонетична структура и да спазва, там, където е необходимо, външната форма на нейния гръцки първообраз.² Такова съзнание за причастност, за равносложно участие на автор и преводач в изграждането на художествената творба имат и другите книжовници-исихасти и с него се обясняват някои особености на агиографската им продукция (Житието на Ромил Видински от монаха Григорий или споменатото вече Синаитово житие от патриарх Калиаст).³ Затова, когато определяме присъствието на Евтимий в агиографската традиция, трябва да имаме пред вид както оригиналните му, така и преводните произведения. Между другото, само при такава постановка на въпроса намират обяснение сравнително малкият обем на собствено Евтимиевото житийно-панегирично творчество, както и неговият тематичен подбор. В противен случай не бихме могли да разберем отсъствието на произведения, свързани с дългогодишната официална проповедническа дейност на Евтимий Търновски, така възторжено оценена от неговите съвременници. След 18-годишно патриаршествуване той не е оставил нито едно слово за големите празници,⁴ включително и за тези, които имат особено значение за исихастите, например Преображение (един от най-острите моменти в полемиката между исихастите и техните противници е за т. нар. Таворска светлина, която се явила при преображението на Христос). Обаче срещу „липсващото“ Евтимиево произведение на тази тема в новия търновски панегирик са поместени седем слова за същия ден, всички новопреведени или прередактирани. Съответно за „Неделя на правосла-

¹ Почти всички изследователи на българската литература през XIV в. изказват различни предположения за обема и характера на Евтимиевите агиографски преводи, в повечето случаи без да привеждат конкретни факти. Затова още по-ценни са изследванията на румънския учен Й. Юфу, който определи приблизителния кръг от житийно-панегирични преводи, за които може да се предположи, че са възникнали с прякото участие или под ръководството на Евтимий. — Й. Юфу. За десеттомната колекция Студион (Из архива на румънския изследвач Йон Юфу). — *Studia balcanica*, 2, 1970, с. 336—342 с библиография за трудовете на Юфу; Кл. Иванова. Житийно-панегиричното наследство на Търновската книжовна школа. — Сб. Търновска книжовна школа, т. II (под печат).

² За значението, което самият Евтимий и книжовниците от неговия кръг придават на точното „приложение“, най-добре свидетелствува Константин Костенечки в „Сказание о писменех“. Отстъплението от гръцкия текст дори само в една насока накарнява съвършенството на словото и прави груб, нещо повече — съмнителен от догматична гледна точка текста.

³ И в Житието на Григорий Синаит и особено в Житието на Ромил се откриват интерполации и изменения, които изглеждат дело на славянския преводач. Във всички случаи обаче тези промени са съчетани със стриктно и високохудожествено предаване на гръцкия оригинал. — Срв. примери у Кл. Иванова. Някои моменти на българо-византийските литературни връзки, с. 225—232.

⁴ Прави впечатление, че Григорий Цамблак, който живее при несравнено по-тежки исторически обстоятелства, е оставил в областта на ораторската проза десетократно повече творби от своя учител.

вието“ — празник, специално посветен на борбата срещу ересите, между другите творби е поместена обширна повест за възстановяване на иконопочитанието, в която има пасажи, удивително сходни с Евтимиевата похвала за Иван Поли-вотски. Гръцкият текст е известен; остава да се предположи, че преводът и ори-гиналът са дело на един и същ книжовник.¹

В житийно-панегиричното дело на Евтимий Търновски си дават среща две жанрови традиции: на българската и — доколкото той е представител и на ви-зантийско-славянската културна общност — на византийската агиография.

За оригиналната българска агиография Евтимий Търновски е едно голямо и в известен смисъл внезапно явление. На наша почва той почти няма жанрови предшественици. Двете пространни жития на славянските първоучители, създа-дени пет века преди него, са изградени в духа на дометафрастовия житиен канон. В областта на панегирика преди Евтимий творят двама забележителни автори — Климент Охридски и Йоан Екзарх. Те въвеждат в старобългарската литература класическия тип похвално слово, оформен още в предвизантийската епоха от ненадминатия църковен проповедник Йоан Златоуст. И двамата са овладели с известни индивидуални особености изобразителните принципи на идеализацията и стилистиката на ораторската реч. Възхвалите им се преплитат с егзегетични и дидактични експликации. Изследователите, които сравняват похвалите на Евтимий със словата на неговите предшественици в този жанр, са отбелязали конкретните форми на техните различия.² Тук ще подчертая един особено съществен момент, характеризиращ структурните изменения в системата на „високите жанрове“. Климент Охридски вмества своята проповедническа дейност в няколко жанра и във всеки от тях се изявява с определен стил и съответно „авторско лице“; той поучава с ясни и прости мисли поученията, възхвалява с тържествено красно-речие и риторични амплификации (похвалите), изгражда в един последователен разказ идеализираните образи на своите учители (житията). При Евтимий тези три жанра са слети в един житийно-панегиричен ансамбъл, в който господствува абстрактно-риторичното словесно изображение, експресивният изказ, а разказ-ното начало има подчинена, второстепенна функция.

Този агиографски тип не е художествено откритие на нашия автор. Той е естествен резултат от многовековното жанрово развитие и установения още при Метафраст литературен канон. Именно чрез канона Евтимий Търновски заема определено място в жанровата традиция на византийската агиография. В това отношение той пренася на славянска почва достиженията на своите съвремен-ници — византийските исихасти. В същност в основата на житийния канон на XIV в. лежи редакцията на Симеон Метафраст, но в произведенията на исихастите намира отражение дълбокият психологизъм на тяхното учение, изключителният интерес към вътрешното виждане на душата чрез собствения духовен опит, въз-можността на човека да съзерцава с изостреното си „вътрешно зрение“ своята съкровена същност. Отражение на тази антропологична концепция (теоретически обоснована в съчиненията на Григорий Палама) е стилът на абстрактния психо-логизъм в изображението на човека.³

¹ К. л. Иванова. Някои моменти на българо-византийските литературни връзки, с. 240—241.

² Д. Иванова-Мирчева. Климент Охридски и Йоан Екзарх като създатели на слова. — Св. Климент Охридски. С., 1966, с. 243—265; Л. Грашева. Някои изобразителни принципи в похвалните слова на Климент Охридски, там, с. 267—278; „Реалистичните елементи“ и естетиче-ската стойност на старобългарската литература. — Сб. Старобългарска литература, т. I, с. 43—46; Д. Петканова. Нови черти на похвалното слово през XIV—XV в. — Сб. Търновска кни-жовна школа, I, с. 89—112.

³ Тук няма да се спирам върху конкретния анализ на този стил в Евтимиевите творби. Най-характерните негови черти са отбелязани от Д. С. Лихачов в Некоторые задачи изучения. . . с. 22—40; срв. и очерка за Евтимий от П. Динеков в История на българската литература, т. I, с. 285—306.

Под перата на исихастите житийният жанр се изравнява стилистично с ораторската проза. Това изравняване се изразява на първо място в задължително високия коефициент на риторичност, и то издържан приблизително еднакво във всички части на творбата. Както вече се каза, в този тип жития наративното начало е слабо застъпено: жизнеописанието се превръща във верига от устойчиви ситуативни формули. На свой ред похвалата (енкомионът) на XIV в. нараства по обем именно за сметка на наративната част и загубва класическата стройност на своята композиция. Така тя може да поеме изцяло деловите функции на житийния жанр.

Всички посочени черти са присъщи на Евтимиевото житийно-панегирично творчество. Жанровото определение на насловите „Житие и жизнь“ или „Похвалное“ носи условен характер. В житията обособената риторична възхвала има обем, съответен на същинските похвали, а в тяхната композиция централно място заема последователното изложение на живота и деянията. Нещо повече: от всички агиографски произведения на нашия автор най-пространна е панегиричната част в Житието на Петка Търновска, а най-подробно биографична е Похвалата за Константин и Елена. Приема се, че уводите на житията имат по-подчертано дидактично звучение (в тях се долавя особено отчетливо непосредственото влияние на Калистовите творби), но същия тип увод има и Похвалата за Иван Полиотовски. Композиционното уеднаквяване на житията и похвалните слова се отразява и върху тяхното предназначение. Житията са били предназначени за амвонна проповед и в тях е подчертана непосредствената връзка между автора и неговия слушател или адресат. Така Житието на Петка и Похвалата за Константин и Елена са посветени специално на българския владетел, към когото Евтимий се обръща; във финалната молитва към Петка се споменават „всички, които са дошли днес в твой честен храм“; Житието на Филотея и Похвалата за Неделя завършват еднакво — с увещание и наставление към монахините (не към монахините изобщо, а към конкретната монашеска общност, пред която са произнасяни тези творби).

Още една черта сближава творчеството на Евтимий Търновски със съвременните му византийски агиографи — извънредно силната тенденциозност на неговите творби. Тя не се дължи на литературно влияние, а отразява една обща атмосфера на идейни борби и остри сблъсъци. Впрочем тенденциозността е заложена в самата природа на житийното повествование. Подобно на риториката и тя е породена от оценъчния отбор на жизнените факти. В житията и похвалните слова на Евтимий тя се проявява в две направления — от една страна, при изображението се акцентира върху най-„исихастките“ черти на образа, а, от друга — в произведенията присъствува пряката догматична полемика. Тя е свързана преди всичко с антиеретическата линия в неговото гражданско поведение. Непримиримостта към ересите е дълбока вътрешна същност на Евтимий като личност и като църковен деятел. В произведенията му полемичните и догматичните места представят непосредствената, открита авторска позиция. Така в Житието на Иларион Мъгленски пренията заемат около две трети от текста.¹ Те са почти изцяло заети от едно произведение, напълно чуждо на агиографския жанр — от трактата на известния византийски теолог Евтимий Зигавин „Догматическо всеоръжие“, представящ описание и едновременно ръководство за оборване на

¹ Обемистите прения, включени в рамките на житийното повествование, не са новост във византийската агиографска традиция. Най-типичното от този вид жития, огромното по размер Житие на Григорий Омиритски, е преведено у нас през XIV в. и, както личи, в Търново. Не е известно дали Евтимий е участвувал в превода, но е показателен фактът, че преписи от това произведение са поместени в сборници на Евтимиеви следовници — на Владислав Граматик и монаха Гаврил от Нямц (в ръкописа от 1441 г.)

различните ереси, които са били разпространени във Византия през XI в.¹ Прението на Иларион Мъгленски с еретиците (манихеи, богомили и арменци) е в същност богословски монолог, наситен с риторични обръщения към противниците, възвеличаващ и утвърждаващ ония догми на православието, които те оспорват. На свой ред еретиците присъствуват само чрез кратки „провокиращи“ въпроси. В същност намеренията на Евтимий в текста на Зигавин се състои в това да фиксира психологичната реакция на Иларионовите опоненти (безгласие — срам — умиление — приобщение). Цялата част е обособено в житийния ансамбъл. Тази особеност е почувствувана от по-късните книжовници и, както е известно, на руска почва пренията се включват в състави от друг тип: в Хронографа от 1512 г. (като отделна — 189 глава).² Чрез Хронографа „Пренията на Иларион Мъгленски с арменци и богомили“ навлизат трайно в руската литература. През XVI и XVII в. те се поместват в различни полемични и догматични сборници. По аналогичен начин се преплитат полемика и панегирик и в Похвалата за Иван Полиотовски, епископ и защитник на иконопочитанието по време на иконобореца Лъв Исаурийски. Речите на полиотовския епископ, след които неговите противници остават „умилени“, съединяват сложните богословски разсъждения с крайно сложен риторичен рисунък на речта. В една от проповедите му, обещава две страници по изданието на Калужняцки,³ са употребени 34 причастни форми, от които в една фраза в дативна конструкция следват шест.

По отношение на догматичната полемика, включена в агиографските творби, Евтимий Търновски надминава всички свои съвременници и бележи нов момент както в българската, така и във византийската жанрова традиция.

Но най-силно „движение напред“ в сравнение с традицията се наблюдава в отношението му към собственото творчество. В този план Евтимий също се откроява сред своите съвременници. В неговите творби се налага извънредно осезателно, бихме казали — властно писателското Аз. Разбира се, тук играе известна роля обществено-ното му положение, патриаршеското и учителско достойнство и най-вече — подчертаната му лична склонност да ръководи, да поучава, да „изправя“, да привежда всичко към „лѣпотѣ“, но несъмнено такова рязко открояване на личното начало, изявено на абстрактно-риторичния фон, е нова черта, подсказваща за развитие на индивидуалното начало — първия белег в създаването на нови взаимоотношения между човека и света.⁴

Вече подчертахме, че по художествени принципи на изображение, по композиция и преобладаващи изразни средства произведенията на Евтимий се вменстват закономерно в рамките на византийската жанрова традиция. Огромна заслуга на нашия автор е, че той ги пренася в българската книжнина. Тук трябва да се уговорят, че терминът „пренасяне“ не означава механично налагане на чужди схеми. И в духовно, и в културно и най-вече в естетическо отношение Евтимиевите житийно-панегирични творби отговарят на нуждите на съвременното му общество и намират трайно място в литературния процес. Евтимий е дълбоко причастен към българската традиция, по-точно — към култовата традиция на Втората българска държава. Тематично неговите жития са свързани

¹ Гръцки текст — в *Patrologia graeca*, t. 130. Срв. и Д. Ангелов. Богомилството в България. С., 1969, с. 48—52, с библиография. Преводът на „Догматическото всеоръжие“, изглежда, е дело на книжовници, най-тясно свързани с Евтимий Търновски. Един от ранните преписи, направен по поръка на деспот Стефан Лазаревич в Хилендар, е писан от Герасим българин — един от близките сътрудници на търновския патриарх. Вж. за Герасим у Елена Коцева. Александрийско — погерасимово писмо в български ръкописи от втората половина на XIV в. — Старобългарска литература. Т. I, с. 369—401.

² А. Попов. Обзор хронографов русской редакции. Вып. 2, М., 1869, с. 25—38.

³ E. Kaluzniacki. Werke des Patriarchen von Bulgarien Euthymius. Wien, 1901, с. 186—187.

⁴ Срв. и П. Динеков. Търновската книжовна школа в развитието на българската литература. — Сб. Търновска книжовна школа, I, с. 22—23.

изключително с нея. Той избира за свои герои светителите — покровители на престолния град и на българския народ. Така Евтимий става приемник на патриотичната линия на литературата от XIII в., когато се явяват първите книжовни паметници, свързани с култа към Параскева Епиватска, Михаил Войн, Филотея, Иларион Мъгленски, Иван Полиботски. Само две от творбите на Евтимий не са посветени на светци, чиито мощи се пазят в Търново, но и те са непосредствено свързани с историческата действителност и с общественото му битие. Похвалата за Константин и Елена е съставена по думите на самия автор по лично желание на Иван Шишман.¹ Чрез нея българският владетел получава от ръцете на видния исихаст оная парадигма за живот и поведение на християнски владетел, която е била идеал в продължение на хилядолетие за всички византийски императори. В скоби ще отбележа един много интересен факт, свързан със създаването на това произведение. От многобройните източници за живота на Константин Велики, между които е и житие, съставено от Симеон Метафраст, Евтимий избира и слага в основата на своята похвала живоописанието на Константин от неговия приближен Евсевий Памфила (IV в.). Ще напомня, че Живоописанието на Константин е едно от първите, утвърждаващи агиографския канон в християнската литература. (Впрочем то се счита и за образец на античната биография от риторичен тип.) В него образът на „най-благочестивия между владетелите“ се приближава плътно до нормативния християнски идеал на цялата средновековна византийска агиография. Тази творба е толкова наситено риторична, че въпреки нейния обем (4 книги) и подробното изложение на всички Константинови „деяния“, подкрепено с цитати от документи, е била схващана като енкомийон (така тя е отбелязана в библиотеката на патриарх Фотий.² Важното в случая е, че при използването на своя източник Евтимий предпочита стриктно да следва Евсевий — той не предава фактите в по-свободно изложение, а извлича отделни пасажии от гръцкия текст и спазвайки последователността на разказа в оригинала, ги включва — в един прецизен превод — в похвалата си. Евтимий е имал под ръка и други извори, към които прибегва, когато в изложението на Евсевий се появят неприемливи от негова гледна точка моменти (например разказът на Евсевий за покръстването на Константин). Парадоксално и същевременно напълно естествено за византийската агиографска традиция е на една и съща тематична територия да се срещнат автори, разделени от 10 века, и творбата на единия да се вражда в текста на другия, без да наруши стилистичната му цялост.

Като изключим Иван Рилски и Петка, за които са писани жития от образувани книжовници според изискванията на Метафрастовия канон (за Иван Рилски от Скилица,³ а за Петка — от дякон Валсамон),⁴ литературният израз на култа към останалите търновски светители до Евтимий е ограничен само в рамките на богослужебната практика. За тях са съставени служби и проложни жития, съществена част от които представляват разказите за пренасяне на мощите им в Търново. В някои случаи паметта на светеца се отбелязва в проложните сборници само с разказ за съдбата на мощите (краткото сказание за пренасяне мощите на Иларион Мъгленски).⁵

Без да се спирам подробно на отношението между творбите на Евтимий и текста на литературните му източници, ще отбележа, че той, общо взето, се за-

¹ Werke, с. 146.

² Т. В. Попова. Античная биография и византийская агиография. — Сб. Античность и Византия. М., 1975, с. 218—265.

³ Й. Иванов. Жития на св. Ивана Рилски. С., 1936, с. 38—51. В уводните бележки Й. Иванов прави сравнение между житието на Скилица и Евтимиевата творба.

⁴ Публикувано у Калужняки: Zur älteren Paraskeva Literatur der Griechen, Slaven und Rumänen. Wien, 1899, с. 55—60.

⁵ Проложният разказ вж. у Й. Иванов. Български старини из Македония. II, 1931, с. 418—420.

доволява с биографичния отбор, чрез който неговите предшественици изграждат идеализирания образ. Той вмества данните, с които разполага, в своята житийно-панегирична композиция и така създава високохудожествени творби. Неговото критично чувство обаче е много силно там, където вижда отклонения от православната догматика или където от няколко източника може да подбере отделни епизоди, особено удобни, за да се внуши определена идея (използването на Народното житие за Иван Рилски например).

Чрез житията и похвалите на Евтимий българската история навлиза във високите литературни жанрове, става предмет на художествено претворяване.

В разказите за съдбата на мощите Евтимий — по отношение на фактическия материал — е напълно зависим от традицията. Под неговото перо обаче краткият и непретенциозен фактически разказ се превръща в риторична възхвала на българските владетели, на силата на българското оръжие и славното минало. Летописната част от Евтимиевия агиографски ансамбъл е изцяло проникната от патриотичен дух, съзвучна е с настроенията на използваните източници, но стилово е издържана в същия абстрактно-психологичен маниер, отличава се със същия стремеж към словесна орнаментация, който характеризира и останалото повествование.

В заключение искам да отбележа следното: ние видяхме какво е мястото на Евтимий Търновски в жанровата традиция на византийската агиография. Неговите житийно-панегирични произведения се открояват с художествените достижения, с тънката ювелирна работа над словото, с богата образност и с ред други качества на своите творби, но като цяло той остава в рамките на литературния канон, развива го, като използва напълно неговите възможности, а не го „снима“, не търси нови ценностни системи. Стилото съвършенство в рамките на традицията е естетическото съдържание на Евтимиевия израз „писати по лѣпотѣ“. Новите моменти не са достатъчни, за да се счита, че литературното дело на Евтимий съдържа необикновени за Средновековието тенденции. По-горе отбелязахме огромното значение, което има Евтимий като агиограф за развитието на българската и изобщо на славянската традиция. Остава да се спрем на фактора, който обединява двете традиции и може да ни обясни защо житията и похвалите на търновския патриарх имат такова значение при налагане на стила „плетение словес“. Този фактор е единството в езиковия изказ, при който художествените принципи на точния превод преминават в съзнателно търсени особености на стила. Словесното и синтактично изграждане на художествения образ обединява оригиналните и преводни произведения на Евтимий и неговата школа и ги противопоставя на жанровите им предшественици. Тази стилистична функция на гръцките форми и конструкции за ритмичната организация на речта и орнаментирането на фразата е достижение, което стилът „плетение словес“ дължи преди всичко на поетичния талант на Евтимий Търновски.

Бел. ред. Годината 1327 се приема условно за рождена дата на Патриарх Евтимий, с оглед делото му да се чествува във връзка с подготовката за 1300-годишнината на българската държава.